

е да сме склонни къмъ лѣность. Тѣзи отровна душевна рѣжда щомъ ся закорени въ единъ челоуѣкъ, много бързо расте и ся увеличава, и, както единъ въоруженъ мжжъ, скоро вграпчва всички-тѣ душевни и тѣлесни сили. Врѣмя-то, като тази рѣжда поѣжда, е твърдѣ голѣмо. Лѣность-та убива и поѣжда много драгоценни дни, и докарва свои-тѣ жъртви въ крайна бѣдность и окаянство. Тя е като единъ страшенъ непріятель, като единъ гладенъ лѣвъ, кой-то гони всички-тѣ челоуѣци, и иска да ги раскъса и погълне. Кой-то ся найрага и бѣга съ всички-тѣ си сили, той ще избѣгне отъ този гладенъ и свирепъ лѣвъ, а кой-то ся оптяга и помайва, той безъ друго ще падне въ нокти-тѣ на врага си.

По нѣкогажъ една отъ голѣми-тѣ ни погрѣшки е дѣто мислимъ че не можемъ да свършимъ никоя голѣма и важна работа, безъ да посвятимъ всичко-то си врѣмя на тѣзи работа. «Ако да имяхъ врѣмя», казвать мнозина, «да сѣднѣ да испитамъ еди-кой си прѣдмѣтъ за нѣколко дни и седмици, азъ щѣхъ да направѣ много хубаво описаніе». Ами сега, като нѣмашъ толкова много врѣмя, не можешъ ли да сторить нищо въ онѣзи минути, кои-то сж прѣнежти тукъ-тамъ всѣкой день, и кои-то ти можешъ да спечалишь, като не ги отсѣдявашъ бездѣлно въ бесполезно, или като ставашъ по-раничко или лѣгашъ по-късничко? Нищо ли не можешъ да извършишь въ тѣхъ? Нищо! Това е голѣма погрѣшка, коя-то води право къмъ лѣность и, то ся знае, къмъ окаянство.

Щомъ челоуѣкъ почне да навикнува да оставя дневна-та си работа за утрѣ, утрѣ за удругій день, това е голѣмъ знакъ, че лѣность-та е почишла да ся закоренява въ него. Отлаганіе-то е плодъ и синъ на лѣность-та. Челоуѣкъ-тъ, кой-то така навикне на